

Det blev alligevel heller ikke den næste Dag til noget med Pers Visit hos Oberst Bjerregrav. Da han om Morgenens vaagnede, følte han sig ikke vel. Han sov altid uroligt og havde om Natten kastet Tæpperne af sig, saa han var gennemmisnet af Kulde.

Idet han rejste sig overende i Sengen, jog der ham et smertefuldt Sting gennem Brystet og samtidig en Angst gennem Sjælen. Den Smerte kendte han. Det var den samme, der havde foruroliget ham et Par Gange under hans Rejse, sidste Gang i Wien efter de anstrengende Baadfarter gennem Donaudeltaet. Af Mistillid til de udenlandske Læger og desuden af en vis Sky for at faa Sandheden at vide havde han hidtil ikke villet lade sig undersøge. Nogen Skyld heri havde ogsaa den lunefulde Paaholdenhed, der havde udviklet sig hos ham efter hans Ophøjelse, og som navnlig ytrede sig i Smaating. Men nu skulde der gøres Alvor af det. Han ringede paa Stuepigen og lod en af Københavns mest bekendte Hospitalsoverlæger kalde.